

Ako si Barborka a Klimko našli prácu

Po tom, ako sa naši permoníci Klimko a Barborka vrátili domov, zážitky z Kremnice im nedali spať. Pokúšali sa dostať späť do moderného sveta a každý deň po škole čakali v skrýši na ukričané deti. Vždy však prišli len baníci. Sklamaní kamaráti už pomaly prestávali veriť, že sa im podarí znova sa dostať medzi deti. Jedného dňa, ako tak čakali vo svojej skrýši, skrsol Barborke v hlave nápad.

„Klimko, možno treba niečo urobiť, aby sme sa tam dostali! Čo sme to vtedy presne robili?“

Skúšali zopakovať všetko presne tak ako naposledy. Klimko začal klopať prstami o skalú a Barborka nedočkavo dupkala nohami. Keď začuli klopačku, zadržali dych a čakali. Zrazu sa zjavila známa hmla a na chvíľu bolo všade bielo.

„Podarilo sa!“ skríkla Barborka.

Permoníci počkali, kým čarovná hmla opadla a hneď sa aj vybrali lesnou cestičkou do mesta. Ich kroky viedli priamo do predajne. Tam bolo všetko ako prvýkrát. Deti behali okolo poličiek, pochytali každú hračku, teta predavačka zbierala peniaze. Po krátkom pozorovaní sa Klimko odhodlal k odvážnemu kroku. Prišiel k jednému dievčatku, ktoré stálo pri pokladnici a poťahal ho za lem sukničky.

„Ahoj, ja som Klimko,“ predstavil sa.

„Ó, ty si taký maličký!“ Zhíklo dievčatko a hneď nato sa opýtalo: „Čo by si chcel?“

„Aký je to peniaz?“ zisťoval Klimko a ukázal dievčatku mincu, ktorú našli v bani. „A kde ich môžeme získať viac?“

Dievčatko sa usmialo a múdro odvetilo: „Veď to je euro. Takých má moja mama celú kopu. Berie ich z bankomatu a keď jej doma pomáham, tak mi z nich dá. Za eurá nakupujeme jedlo aj sladkosti. No a keď ich náhodou nemáme, môžeme zaplatiť aj kartou z banky.“

Permoníci pozorne počúvali. Dievčatko im ešte prezradilo, ako vyzerá bankomat, na čo slúži a kde sa nachádza. Kamaráti sa poďakovali a s radosťou sa vybrali rovno k nemu. Vyberať peniaze predsa zvládnu aj oni.

Našli ho kúsok od mincovne. Najskôr len pozorovali, ako to funguje. Ľudia vždy prišli, trošku doň ťukali, niečo vkladali a nakoniec vyberali. Bankomat rozdával peniaze presne tak, ako hovorilo dievčatko. Konečne sa zdalo, že už má každý okoloidúci peňazí dosť a štedrý

prístroj ostal osamotený. Klimkovi viac nebolo treba. Potiahol Barborku za ruku a už aj oni stáli pri bankomate a ťukali. Skúšali kadejaké triky, no peniaze im nevydal.

Barborka premýšľala, čo asi robia zle. Videli, ako ľudia do bankomatu predtým niečo dávali. Lenže permoníci si so sebou nič na vkladanie nepriniesli. „Možno potrebujeme tú kartu z banky, čo spomínalo dievčatko,“ zhodnotila nakoniec. „Pozri, Klimko, tu nám ju určite dajú.“ Ukázala smerom k veľkým skleneným dverám vedľa bankomatu, ktoré sa samy otvárali a zatvárali, keď niekto okolo nich prešiel. Nad nimi bolo veľkými písmenami napísané BANKA.

A tak sa permoníci dostali k ujovi bankárovi. Bol to vysoký pán, ktorý bol na prvý pohľad veľmi múdry a bohatý. Mal aj kravatu, aj vyleštené topánky, tvár mu zdobili okuliare so zlatým rámom a vlasy mal sčesané na stranu. Úplne iný ako baníci, ktorých vídali permoníci v podzemí.

„Dobrý deň, počuli sme, že tu dávate karty,“ oslovila nesmelo bankára Barborka. „Mohli by ste nám, prosím, tiež jednu dať?“

„A načo potrebujete kartu, deti?“ čudoval sa ujo bankár.

„Chceme si s Barborkou vybrať nejaké peniaze z bankomatu a bez karty to asi nejde,“ doplnil Klimko.

„No karta vám, deti, stačiť nebude. Na to, aby ste si vybrali z bankomatu alebo kartou platili, musíte si peniaze najskôr zarobiť. Z práce vám potom pošlú peniaze k nám do banky na účet. A k takému účtu dostanete kartu, s ktorou tie peniaze môžete míňať,“ začal im vysvetľovať ujo bankár.

To bolo pre permoníkov príliš veľa nových informácií... účet, karta, pošlú, vyberú. Pochopili však jedno. Bankomat teda nie je až taký úžasný. Nedáva peniaze len tak a ľudia si vyberú len toľko, koľko si na účet predtým vložili alebo si zarobili.

„Takže musíme pracovať,“ špekulovala Barborka, „inak sa k peniazom nedostaneme!“

„Ale kde?“ dumal Klimko.

Ako tak premýšľali, spomenuli si na tetu predavačku a peniaze, ktoré jej ľudia dávali do pokladnice. Išli sa teda opýtať do predajne v mincovni, či by sa tam pre nich nenašla nejaká práca. A veru sa našla. Teta predavačka sa volala Janka a bola veľmi milá.

Permoníkom chcela pomôcť. Preto im navrhla, aby jej postrážili obchod, kým si odbehne do banky a za to dostanú „výplatu“.

Permoníkom sa to pozdávalo. Nechali tetu Janku, aby šla po svojom a pustili sa do predávania. A aj sa im darilo. Klimko si k pokladnici prisunul stoličku, postavil sa na ňu a všetko účtoval. Barborka chodila medzi ľuďmi a ponúkala výrobky ostošesť. V hlave si obaja prepočítavali, ako veľa zarobia, keď toho toľko predajú.

Keď sa teta Janka po hodine vrátila, mali už v pokladnici pekný zárobok. Rozdelili ho pre istotu na dve kôpky, aby si každý zobral svoju výplatu rovným dielom.

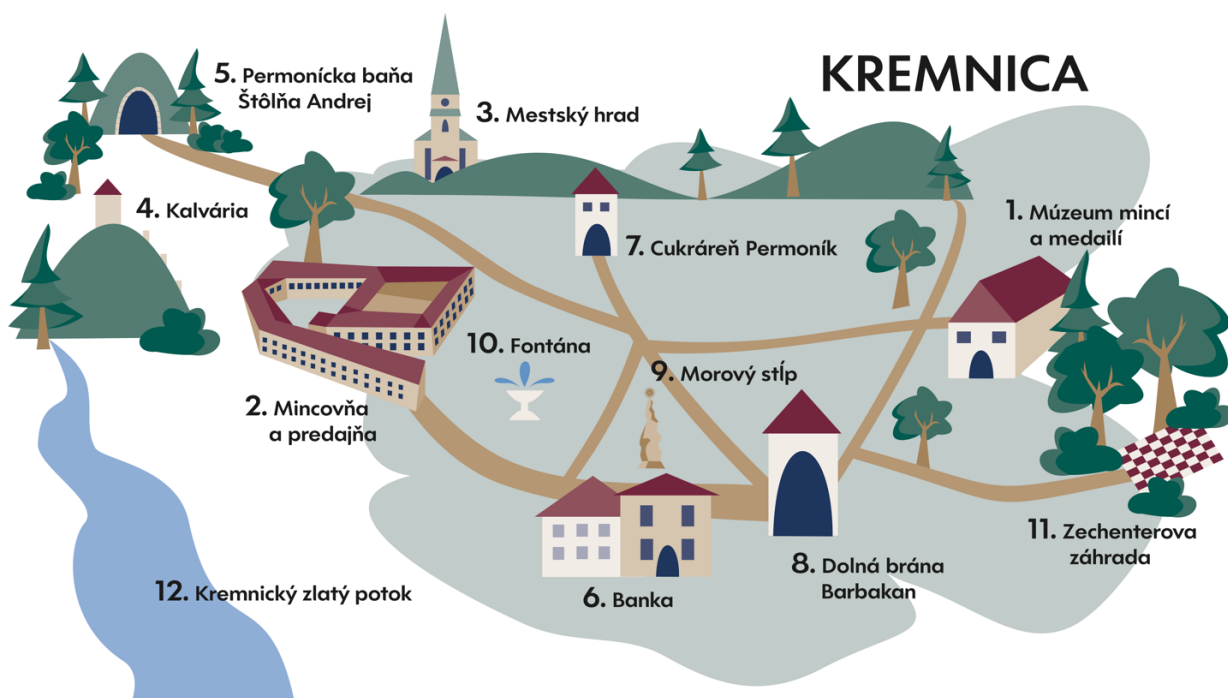
„Ale takto to nefunguje, detičky!“ rozosmiala sa teta Janka. „Za prácu v obchode nedostávame všetko, čo dáme do pokladnice. Majiteľ obchodu predsa musí najskôr veci nakúpiť, zaplatiť musí aj nájomné za predajňu, aj elektrikú uhradiť a tiež mne za prácu dať výplatu. Až to, čo potom v pokladnici ostane, je jeho zárobok. A to ani nehovorím o ďalších veciach, ktoré musíme v dospelom svete platiť. Napríklad dane a odvody. Ale vy sa tým teraz netrápte. Tu je pre každého päť eur za to, že ste mi pomohli. A ak chcete, prídte mi pomôcť aj zajtra.“

Teta Janka podala každému jednu päťeurovú bankovku. Permoníci boli trochu sklamaní, že dostali len jeden peniaz, ale o to viac ich zaujímalo, čo to tá 5-eurovka vlastne je. Sľúbili, že prídu zajtra na poludnie, aby zas postrážili obchod, kým bude Janka na obedňajšej prestávke.

Potom sa rozlúčili a odišli z predajne. Vonku zbadali ľudí, ako posedávajú na schodoch kamennej fontány v strede námestia. Bolo krásne počasie a nechcelo sa im ešte odísť domov do podzemných chodieb. Prisadli si teda k skupinke ľudí a začali skúmať svoj čudesný peniaz. Bankovku mali v ruke prvý raz. Na slniečku sa papierik pekne ligotal a číslo 5 mal na sebe hneď niekoľkokrát. Na zadnej strane bol zvláštny symbol. Akési pokazené C s dvoma čiarkami uprostred.

Ako tak peniaz skúmali z každej strany, začuli ľudí rozprávať sa o nejakom múzeu mincí. Vraj sa v ňom o peniazoch dozvedia úplne všetko.

„To je naša šanca,“ pomysleli si permoníci. „Zajtra to múzeum nájdeme a všetko o peniazoch zistíme.“

V ďalšom príbehu sa dozviete, čo sa kamaráti v Múzeu mincí a medailí dozvedeli a čo si kúpili za svoje peniaze.